

gerkrigs lignende. Man laver altså en aftale om mennesker, der har siddet i danske asylcentre i årevis, og den hjælp, man tilbyder dem, er lidt hjælp til efteruddannelse, hvoraf en del af det skal foregå i selve Irak, og derefter vil man sende dem tilbage til et land, som i stor grad er præget af borgerkrig.

Nuvel, så siger man: Det er kun nordirakerne, det handler om, og der er jo ikke så mange problemer for dem. Det har vi også anerkendt fra radikal side, men så må man da have et svar til alle de mange mennesker, der er fra Syd- og Mellemirak. De mennesker har man ikke noget reelt svar til. De eneste fremtidsudsigter, de har, er at sidde og blomstre videre i danske asylcentre, og det er ikke rimeligt.

Derfor håber jeg og forslagsstillerne, at vi kan få nogen til at stemme for det her forslag ved anden behandling, også nogen fra nogle af de partier, der ellers en bloc har sagt, at de vil stemme imod.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

Mange historier starter med: Der var engang. Og der var netop engang, hvor jeg i hvert fald respekterede De Radikale for en ting: at have tjek på retsordenen, at vide noget om hele det retspolitiske område og holde den retsorden, vi har i Danmark, i hævd.

De asylansøgere, der sidder som afviste asylansøgere i dag, har været igennem en individuel behandling, først hos Udlændingesservice, dernæst hos Flygtningenævnet, som er en domstolslignende instans. Alle sager er grundigt behandlet individuelt, og man har et asylgrundlag. De har fået et afslag. Alle menneskerettighedskonventioner er overholdt, også hvad angår asylsager, hvilket vil sige, at vi jo sådan set også lægger os op ad, hvad man gør i resten af Europa, og behandler sagerne fuldstændig ordentligt, individuelt, at vi har menneskerettighedskonventionerne indover, at vi har en uvildig instans indover, hvor der sidder en dommer for bordenden. De afgørelser er der visse partier, herunder også De Radikale, som ikke vil acceptere.

Ergo var der engang, det må jeg konstatere, da De Radikale også gik ind for retsorden, men det er åbenbart skredet, således at man synes, man som lovgivende og udøvende magt, i den

her henseende ministeren, kan sætte sig ud over den dømmende magt, nemlig en uvildig domstolslignende instans. Det er virkelig et skred. Det er også både at blæse og have mel i munden. For hvad er det egentlig, man vil stå for?

Det er jo ikke, fordi jeg siger, at de afviste asylansøgers situation er nem og enkel. Det er den ikke. Jeg synes også, de har siddet i alt for mange år på centrene, men de er dog blevet ordentligt behandlet, når vi sammenligner med andre lande. Vi så jo for nylig, da udvalget var ude at besøge centrene, hvor det var svært for De Radikale at komme med postulater om, hvor dårligt de bor, hvor dårligt de bliver behandlet. Vi så jo selv, da vi kom derud og ind på de værelser, de bor i, at det i denne regeringsperiode er blevet under sådan nogle forhold, at der var nogen, der sagde: Det her ligner en ferielejlighed, man bor i under et weekendophold.

Kl. 13.15

De Radikale har hele tiden blæst historier op, som intet har på sig. Der har aldrig været så mange forbedringer for asylansøgere, som der har været i den her regeringsperiode, og der har heller aldrig været brugt så mange penge på at sikre, at vi gør det her human, vi gør det ordentligt, vi gør det menneskeligt.

Men vi må også respektere, at når de her sager er behandlet individuelt, og der er et afslag på asyl, er det altså, fordi der nu er et sigte at gå efter, og det er en tilbagevenden til hjemlandet. Ud over det, regeringen har gjort for alle asylansøgere, gør den faktisk noget ekstraordinært. Den bruger ekstra penge på det og sørger for, at vi kan sende dem hjem på en human og også på en ordentlig menneskelig måde og med et ordentligt tidsperspektiv.

Så sagde hr. Simon Emil Ammitzbøll her fra talerstolen før, at vi siger, det kun handler om nordirakerne. Nej, det har vi ikke sagt. Hr. Simon Emil Ammitzbøll ved også udmærket godt, at der står noget helt andet i lovforslaget, men at man af praktiske grunde selvfølgelig starter med den gruppe, der umiddelbart burde have været hjemme for lang tid siden, fordi mulighederne altså er der og har været der i meget lang tid.

Det betyder jo ikke, at de andre ikke også skal hjem. Det skal de selvfølgelig. Hverken regeringspartierne eller oppositionspartierne kan jo sige med sikkerhed, at der om ½ år eller ¾ år ikke er områder i Syd- og Centralirak, som man nemt kan repatriere til. Regeringen tager endda ansvaret så alvorligt med hensyn til tilbagesen-